PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 478 | Barcelona, 25 d'abril de 1977 | Preu: 15 pessetes

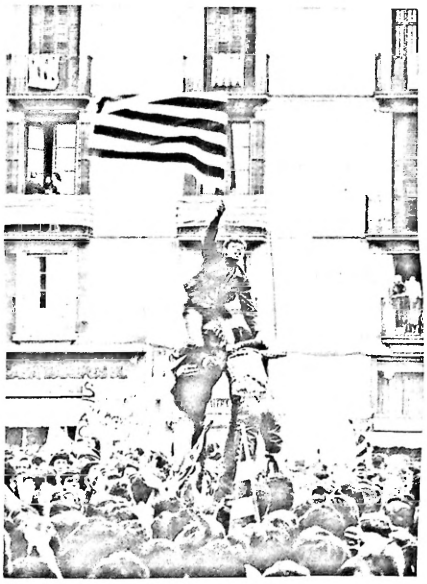

Barcelona al carrer per exigir l'Estatut

LA UNITAT DE TOT UN POBLE

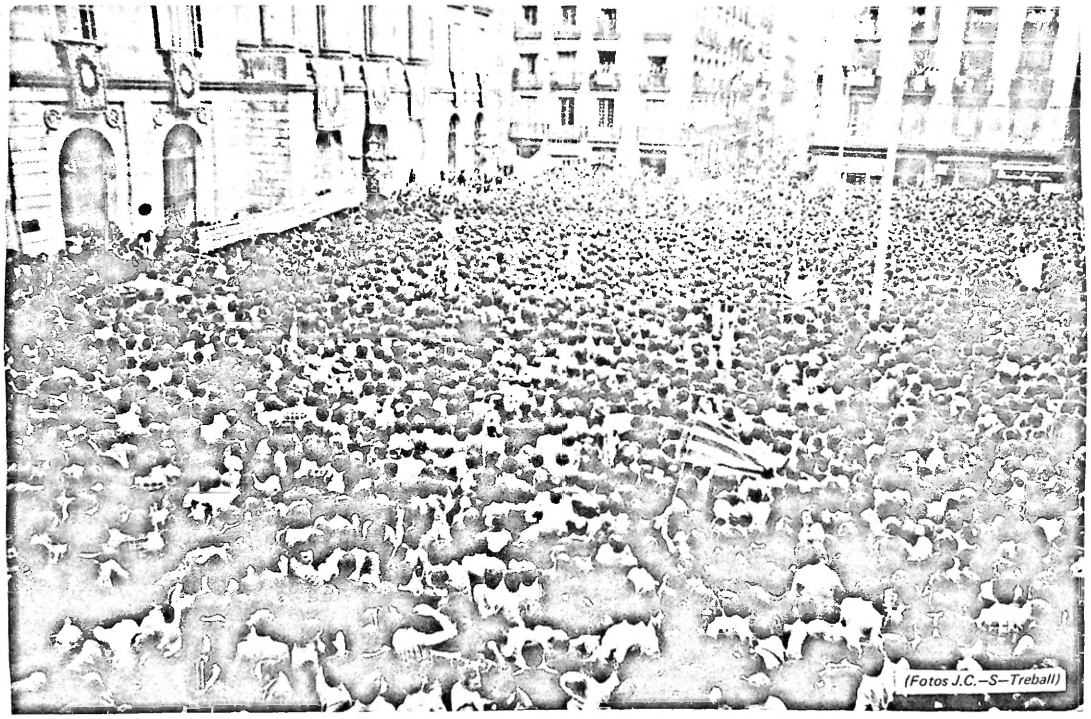

(Fotos J.C.–S–Treball)

Com en els millors moments de la nostra història! La crida de l'Assemblea de Catalunya va ser seguida a tot Catalunya el dia de Sant Jordi. A Barcelona, uns parlaven de cent mil persones, altres de cent cinquanta mil. Tant se val! La qüestió és que desenes de milers de persones es van concentrar a la plaça de Sant Jaume i per tota la Barcelona vella en un acte que mostra de manera inequívoca l'anhel i la unitat de tot un poble per assolir l'Estatut, i que no hi pot haver democràcia autèntica sense l'autogovern per a Catalunya.

(passa a la pàgina 8)

Reunió del Comitè Central del PSUC

Guanyar les eleccions

"Han de ser un plebiscit en favor de l'Estatut", digué López Raimundo

L'endemà de Sant Jordi es va reunir a Barcelona el Comitè Central del PSUC. La situació política i les tasques del Partit davant les eleccions del 15 de juny van constituir el nucli del debat. "Les eleccions —digué en el seu informe Gregori López Raimundo— han de ser un plebiscit en favor de l'Estatut"

(PAGINES 2, 3 i 4)

DIA 8 DE MAIG

Gran festa a Gavà

Amb l'assistència del secretari general del PCE, se celebrarà diumenge 8 de maig, al càmping "La tortuga ligera", de Gavà, una gran festa del Partit organitzada pel Comitè Comarcal del Baix Llobregat.

Fermesa i responsabilitat davant la contesa electoral

Ahir, diumenge 24, es va reunir el ple del Comitè Central del PSUC amb l'assitència de pràcticament tots els seus membres, tret d'aquells candidats que estaven complint amb els seus compromisos pre-electorals. Tercera reunió en quatre mesos, aquesta vegada amb la presència d'en Tomàs Garcia, més conegut per Juan Gómez, membre del Comitè Executiu del PCE, que explicà amb bastant de detall els acords del darrer Comitè Central d'aquest partit, sobretot pel que feia referència a l'acceptació per part del PCE de la bandera bicolor, com la bandera de l'Estat.

No cal dir que la qüestió de la bandera es va emportar una part de les intervencions al voltant del primer punt de l'ordre del dia; un primer punt presentat pel secretari general que comprenia, conjuntament amb els aspectes més rellevants de la situació política, les tasques del PSUC de cara a les eleccions i una proposta d'actuació per obtenir una candidatura unitària per al Senat.

Es evident que al PSUC la qüestió de la bandera no se li planteja igual que al PCE, entre altres coses perquè Catalunya té la seva pròpia bandera, i només en actes a nivell d'Estat es justificaria que el PSUC la utilitzés.

Els comunistes catalans estem segurs d'una immediata legalització. Segurament quan el lector llegeixi aquestes ratlles ja ho serem de legals, i insistim en la necessària legalització de tots els partits i en l'amnistia total. Va quedar clara la importància excepcional de les eleccions del 15 de juny, del resultat de les quals dependrà molt la consecució de les llibertats que encara resten bloquejades.

Pel que fa a les eleccions al Senat es va expressar la conveniència d'una candidatura unitària des del centre-dreta fins als comunistes. El secretari general del PSUC, Gregori López Raimundo, i posteriorment l'Antoni Gutiérrez es van referir a aquesta qüestió i explicaren les possibilitats i també les dificultats de resoldre-la favorablement, ja que si bé hi ha forces de centre, i sobretot socialistes, que consideren que sense els comunistes no hi ha candidatura unitària possible, altres partits no semblen prou disposats a tenir, ara com ara, la mateixa actitud.

Com que aquesta era una qüestió que hauria de quedar resolta a mitja setmana, el lector sabrà a hores d'ara a quin acord definitiu han arribat les forces polítiques catalanes. Nosaltres només direm que el Comitè Central va fer honor, un cop més, a la gran flexibilitat que caracteritza els comunistes en aquests moments difícils i transcendentals per a Catalunya.

Algunes intervencions van reflectir la preocupació de saber empènyer les lluites dels treballadors per les seves reivindicacions en un context econòmic difícil. *"Aquest Primer de Maig* —diria en Joan Ramos— *no es pot concebre de la mateixa manera que quan estàvem dins d'una forta dictadura. Cal fer tot un treball de clarificació a través d'actes massius i petits que permetin la participació de tots els treballadors".*

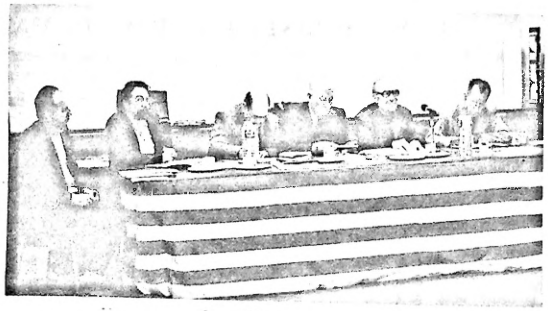

El segon i darrer punt de l'ordre del dia era una proposta, presentada per l'Antoni Gutiérrez en nom del Comitè Executiu, de creació de comissions del Comitè Central; proposta destinada a millorar les formes de treball de la direcció del partit d'acord amb la nova època. Si bé el tema sobre quines haurien de ser les comissions, quins els seus objectius i funcionament va quedar obert a posteriors debats i a la pròpia dinàmica de treball, van ser aprovades unes línies generals de les comissions, catorze en total, i foren nomenats els seus responsables.

Durant la reunió anaren arribant candidats que venien de fer algun míting: Solé-Tura de Figueres, on cinc-centes persones s'havien aplegat per escoltar els comunistes: Solé Barberà de Tarragona, on acabava de parlar a l'Auditòrium a més de tres mil persones. . .

"Al míting del dia 27 al Palau d'Esports de Barcelona s'ha de veure la força del PSUC. . . I a la festa del dia 8 al càmping *La Tortuga Ligera* de Gavà". Era la recomanació que va cloure la reunió del Comitè Central

JOAN SANJUAN

Amb motiu d'una mort

A l'edat de 92 anys ha mort, a Arenys de Mar, Maria Pidemunt, mare de qui fou director de "Treball", Quim Puig Pidemunt. El decés ha estat una ocasió per recordar el nostre company, afusellat el mes de febrer de 1949 al camp de la Bóta, i per homenatjar tantes mares de combatents revolucionaris afusellats, torturats, empresonats per la dictadura franquista.

Per donar el condol a la família va fer cap a Arenys una delegació d'Ex-Presos i Represaliats Polítics, formada per Joan Cuadrado, Toni Jover i la companya Isabel Vicente que, ultra membre d'aquesta entitat per haver passat set anys a la presó, és candidat del nostre Partit a les eleccions legislatives.

L'enterrament, que tingué lloc el 17 d'abril, fou una imponent manifestació de dol i, ensems, record del company que, junt amb Numen Mestre, Pere Valverde i Àngel Carrero, foren executats quan maldaven per salvar i fer créixer el PSUC en les condicions més adverses.

En representació de la direcció del Partit assistiren a l'enterrament els companys Josep Serradell i Margarida Abril, potser els més indicats perquè afrontaren la mateixa clandestinitat que el company Puig Pidemunt quan dirigir i organitzar el PSUC era jugar-se-la cada dia.

Foren per a la seva mare les darreres paraules del nostre volgut Quim escrites hores abans d'ésser afusellat, el 17 de febrer de 1949: "Podeu estar convençuts que en res he donat lloc mai que la meva conducta pogués embrutar la nostra honradesa i prestigi. Podeu anar amb la cara ben alta pertot arreu. El vostre fill i germà ha tingut sempre una conducta recta. Insisteixo en això davant la manera amb que m'han volgut presentar i la fi que m'han donat."

Amb "la cara ben alta" visqué, fins als 92 anys, la mare d'un comunista, Maria Pidemunt i Massó.

TERESA PÀMIES

Comunicat del Comitè Central

El Comitè Central del PSUC, reunit avui dia 24 a Barcelona, amb la presència de Tomàs Garcia, membre del Comitè Executiu del PCE, ha discutit la situació política i les tasques del partit davant la campanya electoral sobre la base d'un informe del Secretari general, Gregori López Raimundo.

El Comitè Central ha aprovat una declaració política, que reflecteix els elements principals de la discussió, i ha pres, entre d'altres, els següents acords:

1— Fer seves les resolucions aprovades pel darrer Ple del Comitè Central del PCE.

2— Ratificar la proposta de promoure una candidatura unitària de tota l'oposició democràtica catalana per al Senat; considerar com a base programàtica fonamental d'aquesta candidatura la recuperació de l'autonomia catalana a partir dels principis i institucions configurats en l'Estatut del 32 i acceptar-ne qualsevol altre que, en aquest mateix esperit, pugui facilitar l'acord.

3— Aprovar els principis continguts en la proposta del Comitè Executiu de crear diverses comissions auxiliars del Comitè Central que facilitin i complementin el treball de decisió de les reunions plenàries i nomenar-ne els responsables.

4— Cridar totes les organitzacions i militants del Partit, tots els seus simpatitzants, tots els treballadors i el poble de Catalunya al primer gran míting central del PSUC que tindrà lloc dimecres, 27 d'abril, a les 8 del vespre, al Palau d'Esports de Barcelona.

Barcelona, 24 d'abril de 1977

Comitè Central del
PARTIT SOCIALISTA
UNIFICAT DE
CATALUNYA

EL DIT A L'ULL — per Ignasi Riera

... i menys les doctrines marxistes-leninistes !

Déu nos en guard, de tals doctrines! Catalunya serà cristiana o no serà, però mai, mai, pels nostres avantpassats, pels nostres sants, conqueridors, fabricants i poetes, mai no serà marxista. I no sé per què ara ens emboliquen la troca amb això dels cristians pel socialisme. ¿Que no cridaríem esverats si algú ens clavés: Catalunya serà cristiana—pel—socialisme o no serà? I ara! Els marxistes d'abans de la guerra eren més clars, en això: ho veies de seguida que eren mala gent. Ara, en canvi, quan veus un home de rostre tranquil que llegeix la Bíblia ja se't trenquen les oracions... I penses: ¿t'imagines que fos marxista, quina profanació?

Quan he llegit al "Brusi" el programa electoral de Catalònia, ppp, és a dir: PPP, val a dir: partit polític català, he respirat tranquil. La formulació és nítida: "Per una Catalunya nova on no s'apliquin fórmules o sistemes polítics totalitaris i menys les doctrines marxistes—leninistes, perquè són contràries a les llibertats i als drets fonamentals de l'home i perquè en la Història han demostrat la seva incapacitat per aconseguir un progrés obert per a tothom." Ho he transcrit al peu de la lletra. I et quedes tan tranquil. Trobo que emociona això de veure que la Història, escrita en majúscula, és tan clara en les seves lliçons: els enemics dels drets de l'home, ho diu la Història, han estat els partits marxistes—leninistes. (No hi fa res que a Xile se segueixi torturant en nom d'idees oposades: és un petit detall!); els enemics de les llibertats, ho diu la Història, han estat les doctrines marxistes—leninistes. (No hi fa res que sota el franquisme, o que sota els nazis, les doctrines marxistes—leninistes també fossin perseguides: un petit oblit!); els enemics del progrés per a tothom, ho diu la Història, han estat les doctrines marxistes—leninistes. (Ens adonem que el capitalisme monopolista, que els imperialistes, que les oligarquies... seguien, per tant, les doctrines marxistes—leninistes... i per això negaven el progrés per a tothom!).

Ja ho sabeu: treballadors, camperols, treballadors en atur, presos, moviments per l'alliberament de la dona, l'opció és, en endavant, i gràcies a la clarividència de "Catalònia", ben clara i neta: o Llibertat, Pau, Ordre i Justícia... o doctrines marxistes—leninistes. El punt final de "Catalònia", Partit Polític Català, ho expressa amb prou claredat: el que cal és "una reforma sindical inspirada en un nou concepte de l'empresa que porti a un just pacte social, superant d'una vegada per sempre una lluita de classes sense sentit ni futur per a ningú". Avui sí que dormiré tranquil: —Fermín, de pressa, xampany francès al iot, per celebrar-ho!

treball

REDACTORS
I
COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Antoni B., Andreu Claret, Pere I. Fages, Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Miquel Núñez, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Quintanas, Carles Teixidor, Toni Serra, Enric Juliana. Confecció: Jaume Ribé.

Director: Joan Busquet

Gregori López Raimundo

"Les eleccions han de ser un plebiscit en favor de l'Estatut"

"El dilema que avui es planteja en primer terme davant dels espanyols no és elegir entre Monarquia o República, sinó entre Dictadura o Democràcia". *D'aquesta manera va definir Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC, el context polític actual, en el seu informe al ple del Comitè Central que es va fer diumenge 24 a Barcelona.*

El secretari general del Psuc va començar assenyalant els progressos aconseguits en el procés democratitzador en el breu temps transcorregut des del 6 de març, data de la darrera reunió del Comitè Central: "La pressió de l'opinió pública i de les necessitats del país va determinar que el govern fes passes endavant en qüestions tan importants com l'alliberament dels presos polítics, la publicació d'unes normes electorals no tan dolentes com es temia, l'establiment d'incompatibilitats més amples que les que havia anunciat prèviament la premsa, la supressió del ministre Secretari General del Movimiento Nacional i la iniciació del desmantellament de l'esmentat Movimiento, passes que van donar satisfacció parcial a les reclamacions presentades al president Suárez per la Comissió dels Nou i que representaren un avenç cap a la normalització indispensable perquè les properes eleccions puguin ser relativament lliures."

Es va referir després a la legalització del Partit Comunista d'Espanya —"que permet esperar que el PSUC també serà legal els propers dies"—, "considerada generalment -va dir—.com el factor decisiu del procés de normalització política del nostre país, del pas pacífic del feixisme a un règim distint, capaç d'homologar-se amb els règims existents als països del Mercat Comú.

LA PROVOCACIÓ DE LA ULTRADRETA

"Però l'esdeveniment —assenyalà— no va alegrar pas tothom. Els líders d'Aliança Popular, els Fraga, Fernández de la Mora, Esteruelas, López Rodó, etc., que van adquirir notorietat com a col.laboradors incondicionals de Franco i que, pel que es veu, enyoren els temps de quan eren ministres de Carrero Blanco o d'Arias Navarro, apreciaren públicament la legalització del PCE com un cop d'Estat, com una traïció del president Suárez, i van estimular, amb les seves declaracions, els alts caps militars a oposar-se a aquesta mesura, tot i que això suposés provocar una gravíssima crisi governamental i el seu enfrontament amb el Rei."

"La dimissió del ministre de Marina, Pita da Veiga, el comunicat fet públic pel Consell Superior de l'Exèrcit —que encara que deia acceptar per patriotisme la legalització del PCE s'hi pronunciava contra i intentava condicionar l'acció futura del govern—, estan lligats sens dubte a la reacció 'bunquerista' encapçalada pels líders d'Aliança Popular. Per sort, després d'algunes dimissions i destitucions, sembla que torna a regnar la calma a les altes esferes militars. Però els líders d'Aliança Popular no desisteixen de llurs fins provocadors i han presentat a les agòniques Corts franquistes, amb la signatura de més de cent procuradors, relíquies de la digitocràcia, una proposta de reunió plenària perquè el govern informi de la legalització del PCE."

EL PSUC I LA BANDERA BICOLOR

El 14 i el 15 d'abril, dates de la celebració del primer ple legal del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, es temia una crisi gravíssima, provocada pels "ultres", que col.locaria enfront d'ells, en un mateix bàndol, el Rei, una part dels ministres amb Suárez al capdavant i l'oposició democràtica. "Això no va influir gens —va assenyalar López Raimundo— en les deliberacions del Comité Central del PCE, que van transcórrer en un clima de calma i serenitat absolutes. Però ajuda a comprendre la decisió del Comitè Central de considerar d'ara endavant la bandera bicolor com a símbol d'Espanya i d'acceptar la monarquia com a règim constitucional si serveix de marc al pas pacífic de la dictadura a la democràcia i al lliure exercici de la sobirania popular."

"El dilema que avui es planteja en primer terme davant dels espanyols no és elegir entre Monarquia o República, sinó entre Dictadura o Democràcia . I, per molt paradoxal que pugui semblar, el Rei abona la reforma Suárez i la legalització del Partit Comunista; és a dir, se situa amb els adversaris de la dictadura.

"D'altra banda —va afirmar el secretari general del PSUC—, la bandera bicolor no simbolitza estrictament el tipus de govern existent o la monarquia, sinó l'Estat espanyol. És cert que la República va instituir el 1931 una altra bandera. Però a partir del moment que el PCE va adoptar la política de reconciliació nacional i va proclamar la seva voluntat de respectar les regles del joc democràtic i la sobirania popular, va acceptar la possibilitat d'haver d'acatar en el futur un règim monàrquic, és a dir, d'haver de fer allò que el ple del Comitè Central ha dit que el PCE farà si la monarquia serveix de marc al pas pacífic de la dictadura a la democràcia i al lliure exercici de la sobirania popular.

"Naturalment, el problema de la bandera no es planteja per al PSUC de la mateixa manera que per al PCE. El PSUC no ha de col.locar per força, en els seus actes, la bandera bicolor a partir de la seva legalització. Des dels seus orígens, el PSUC ha unit a la seva pròpia bandera roja la bandera catalana. Únicament en actes que afectaven forces o problemes d'altres pobles d'Espanya, el PSUC va col.locar la bandera de la República al costat de la catalana. Per tant, únicament en actes semblants, amb implicacions d'àmbit estatal, se'ns plantejarà, en ser legals, la necessitat de col.locar la bandera bicolor al costat de la catalana. Això no haurà de constituir, tanmateix, cap trauma per a nosaltres, ja que l'Estat que la bandera bicolor simbolitza va adoptar, ja fa temps, la barrada com a bandera de Catalunya i haurà acceptat ja la legalitat de la bandera roja, amb la falç i el martell, del PSUC. També el PSUC, des que proclamà la política de reconciliació nacional, assumí el risc d'haver de reconèixer un dia la legalitat de la bandera bicolor i de la monarquia si aquest és el veredicte de la sobirania popular. Però aquesta política ens va permetre assolir que el règim sorgit del sollevament feixista de 1936, que va arrasar a sang i foc allò que simbolitzaven les nostres banderes, la roja i la de las quatre barres, hagi hagut de recular i acceptar-les amb tot el que comporten.

"D'altra banda, tots els partits democràtics catalans accepten de fet la monarquia i els seus instruments de govern, com també la bandera bicolor, com a representatius de l'Estat espanyol. En lluitar per la legalització de tots els partits i per la llibertat sindical amb formes d'acció que comprenen la negociació amb els anomenats 'poders fàctics', o en reclamar d'aquests la derogació del decret que va anul.lar l'Estatut el 1938 i eleccions lliures amb el propòsit de participar-hi, reconeixen de facto aquells poders."

EL QUE ÉS DECISIU AVUI

Gregori López Raimundo va assenyalar, tot seguit: "Allò que importa, allò decisiu és si avancem o no en la liquidació de la dictadura i en la marxa cap a la democràcia, si ens apropem o no devers la conquesta de la sobirania del poble, devers el moment que el règim polític i tots els òrgans de poder seran fruit de l'exercici de la sobirania popular. Ningú no dubta que la legalització del PCE és un pas fonamental cap a la democràcia, que es consolidarà en produir-se la legalització del PSUC i es completarà amb el reconeixement legal de tots els partits. Però les reaccions del búnquer, especialment dels líders d'Aliança Popular, revelen que els obstacles que s'oposen al procés democratitzador, i els perills d'involució, són encara força grans. Vet ací la necessitat de procedir amb gran serenitat i intel.ligència, a fi que els nostàlgics del passat restin aïllats i s'eixampli constantment la convergència dels qui estem a favor de menar fins a la fi el procés democràtic.

passa a la pàgina següent

DECLARACIÓ DEL COMITÈ CENTRAL DEL PSUC

El dilema d'ara és: dictadura o democràcia

El Comitè Central del PSUC, reunit l'endemà mateix de la gran manifestació del dia de Sant Jordi, convocada per l'Assemblea de Catalunya, saluda aquesta expressió inequívoca de la voluntat popular com una fita decisiva en la lluita per les llibertats, no sols de Catalunya, sinó de tots els pobles d'Espanya. Aquesta manifestació mostra clarament que hi ha un profund anhel unitari entre les masses populars per assolir l'Estatut, que les forces democràtiques catalanes no poden defraudar, i que no hi pot haver democràcia plena a tot Espanya sense una satisfacció de les aspiracions de Catalunya a l'autogovern.

El Comitè Central del PSUC constata que la normalització democràtica a Espanya avança inexorablement, arraconant la dictadura, malgrat entrebancs i vacil.lacions. La legalització del PCE —que preludia la legalització del PSUC— és una passa transcendental cap al reconeixement de la sobirania popular i constitueix una conquesta històrica de la causa de la llibertat, que no ha pogut impedir la ultradreta, malgrat les seves provocacions irresponsables.

Aquestes provocacions, que han estat a punt de produir, fa pocs dies, una crisi gravíssima, han mostrat un cop més de manera palesa que el dilema plantejat avui a Espanya consisteix en elegir entre dictadura o democràcia, i han col.locat objectivament de costat, enfront dels nostàlgics de la guerra civil, tots els partidaris de la reconciliació i la convivència.

El Comitè Central del PSUC entén que la positiva actitud de la Monarquia i el govern davant les maniobres desestabilitzadores dels "ultres" hauria de permetre continuar avancant cap al restabliment de la democràcia plena. En aquest sentit, reitera l'exigència de legalització de tots els partits i organitzacions sindicals i la llibertat immediata de tots els presos polítics perquè les eleccions convocades per al 15 de juny siguin veritablement lliures, així com l'adopció de mesures concretes que permetin la recuperació de l'autonomia de Catalunya.

El Comitè Central del PSUC expressa la seva voluntat d'anar, juntament amb els partits democràtics catalans, cap a un Pacte Constitucional de les forces democràtiques de tot Espanya, per tal d'aïllar la dreta franquista i neofranquista, per guanyar les eleccions per a la democràcia i per assegurar, un cop celebrades les eleccions, l'elaboració d'una constitució democràtica que permeti estabilitzar la convivència en la llibertat de tots els pobles d'Espanya, i serveixi de marc per trobar una sortida progressista a la crisi econòmica.

Per tal de derrotar electoralment les forces franquistes i neofranquistes encapcalades per Aliança Popular i assegurar el caràcter constituent de les futures Corts, el Comitè Central del PSUC propugna una candidatura unitària per al Senat de totes les forces polítiques catalanes, des del centre-dreta fins a l'esquerra, sota la base programàtica de la recuperació de l'autonomia catalana a partir dels principis i institucions configurats en l'Estatut del 1932. La conclusió d'aquest acord donaria al vot dels catalans un caràcter plebiscitari a favor de l'Estatut i crearia una correlació de forces més favorable per obtenir, enfront del Consell General de Catalunya proposat pel Govern, un Govern Provisional de la Generalitat que, d'acord amb el govern de Madrid, convoqués eleccions al Parlament de Catalunya.

El Comitè Central del PSUC reitera la seva identificació amb la lluita del poble de Catalunya pels seus drets polítics i nacionals i amb tots els treballadors en lluita per les seves justes aspiracions, i crida la classe obrera i el conjunt dels treballadors a donar suport a la crida de la Confederació Sindical de les Comissions Obreres davant les jornades del 29 d'abril i del Primer de Maig, festa internacional del treball.

El PSUC, conscient que la tasca central, ara, consisteix en guanyar les eleccions per a la democràcia, proclama la seva ferma decisió de participar, amb tota responsabilitat, en el joc democràtic i d'acceptar, sigui la que sigui, la voluntat sobirana del poble.

Davant les eleccions del 15 de juny, el PSUC es proposa guanyar centenars de milers de vots, obtenir el major nombre possible de diputats propis al Congrés, aconseguir una majoria democràtica, elegida en candidatures unitàries, al Senat i estendre i reforçar l'organització del Partit arreu de Catalunya. Malgrat les dificultats inherents a una situació que no és encara plenament democràtica, el PSUC va a la contesa electoral amb la voluntat de guanyar en totes les circumscripcions. Per defensar els interessos de la classe obrera, dels homes del camp, de les forces de la cultura, dels empresaris petits i mitjans. Per defensar els drets del joves i de les dones. Per defensar la causa de la democràcia i el socialisme.

ve de la pàgina anterior

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO AL PLE DEL COMITÈ CENTRAL

"Les eleccions han de ser un plebiscit en favor de l'Estatut"

L'INTERÈS PRINCIPAL DEL POBLE TREBALLADOR

"Avui més que mai, els comunistes hem de ser un factor d'ordre democràtic, hem de mostrar a tothom que constituïm una força responsable, indispensable perquè el nostre país superi les seqüeles de la guerra civil i assoleixi la normalització política que li cal. " "L'interès principal de la classe obrera, del poble treballador i, per tant, dels comunistes, rau avui en assolir la plena llibertat sindical i la legalització de tots els partits; rau en aconseguir que les eleccions anunciades siguin acceptablement netes i culminin en unes Corts Constituents. I col.loca en un lloc preferent exigir que surtin en llibertat tots els presos. Ens felicitem que Llorca sigui ja a Barcelona, però hem d'aconseguir que surtin també Frederic Sánchez, Inglès, Pons Llovet i tots els altres; és a dir, hem d'aconseguir que s'arribi a l'amnistia total, sense la qual difícilment es podrà bandejar la violència, ni es podrà assolir la normalització, especialment al País Basc." López Raimundo explicà que la violència terrorista és ara un aliat objectiu del búnquer, l'únic recurs que aquest té per intentar defensar les seves posicions o deturar el canvi democràtic

ALIANÇA POPULAR. EL PERILL MÉS GRAN D'INVOLUCIÓ

La legalitat ens ha d'ajudar a esbandir la llegenda negra sobre els comunistes, a mostrar "que el perill més gran de violència es derivaria del triomf, a les properes eleccions, dels candidats d'Aliança Popular, que no amaguen la seva fidelitat als mètodes de govern utilitzats per Franco, al qual varen servir incondicionalment. La legalitat ens ha de servir per manifestar més decididament encara la nostra solidaritat amb els altres partits democràtics catalans, per refermar la nostra voluntat de propugnar, juntament amb ells, un pacte constitucional de les forces democràtiques de tot Espanya, des del centre fins a l'esquerra, dirigit no solament a guanyar les eleccions a la dreta franquista encapçalada per Aliança Popular, sinó també a assegurar que després de les eleccions s'elaborarà una constitució democràtica, oberta als canvis que el poble pugui decidir en l'esdevenidor en eleccions lliures, i que s'aplicarà una política dirigida a trobar una sortida progressista a la crisi econòmica i a millorar les condicions de vida de les capes del poble més desfavorides. I, molt especialment, ha d'animar-nos a acordar amb tots ells, o amb els que ho acceptin, una candidatura unitària per al Senat en les quatre 'províncies' catalanes."

LA CANDIDATURA UNITÀRIA PER AL SENAT

El secretari general del PSUC explicà que, després de la reunió del Comitè Central del mes de març, en la qual es va acordar proposar la candidatura unitària per al Senat, hi ha hagut discussions amb el PSC (c)—Federació Catalana del PSOE, amb CDC—EDC, amb UDC—Centre Català, amb el Front d'Esquerres i amb la Lliga. Hi ha concordància completa amb el PSC—PSOE i molt àmplia amb CDC—EDC. Si no s'ha arribat a un acord encara, ha estat per les resistències d'UDC i del Front d'Esquerres. Tanmateix, la decisió s'haurà de prendre molt aviat, perquè la presentació de candidats s'ha de fer entre el 29 d'abril i el 8 de maig. **"A partir d'un acord en aquest terreny** — assenyalà López Raimundo—, **el vot a Catalunya tindria un caràcter plebiscitari, que decidiria si el poble vol el 'Consejo General' del Mayor Zaragoza, proposat pel govern i defensat per Aliança Popular i Concòrdia Catalana de Samaranch, o la recuperació de les institucions i principis autonòmics configurats en l'Estatut de 1932 com propugnen els partits de centre-esquerra.**

"La candidatura unitària per al Senat garantiria, alhora, una campanya electoral convergent del centre-esquerra, i un vot massiu a favor de l'Estatut decidiria, si més no en el terreny político—moral, que allò que ha d'entrar en funcions després de les eleccions no és el 'Consejo General' sinó un govern provisional de la Generalitat que actuï a partir dels principis de l'Estatut i que, d'acord amb el govern de Madrid, convoqui com més aviat millor eleccions al Parlament Català, al qual correspondria elaborar un nou Estatut d'acord amb els problemes d'avui i amb el desig dels electors. Així, la lluita electoral a Catalunya es lliuraria essencialment entre els partidaris de la recuperació de l'autonomia a partir de l'Estatut de 1932 i els defensors del 'Consejo General de Cataluña' i el resultat de les votacions determinaria si seria una fórmula o l'altra que caldria aplicar després de les eleccions." Recordà López Raimundo que la proposta del PSUC de candidatura comuna per al Senat incloïa la constitució d'un govern provisional de la Generalitat abans de les eleccions. A hores d'ara és difícil pensar que això es pugui assolir. Però aquesta formulació ja ha tingut una influència beneficiosa "no solament sobre la negociació de la candidatura unitària per al Senat, sinó també per a la campanya popular 'Volem l'Estatut', que és un complement molt valuós de la campanya electoral com varen palesar les manifestacions d'ahir."

EL PSUC, A L' OFENSIVA

El secretari general del PSUC recomanà que el partit no escatimi esforços per tal que les mobilitzacions per l'Estatut i per les institucions catalanes que promouen l'Assemblea de Catalunya i el Congrés de Cultura Catalana assoleixin, abans de les eleccions, autèntic caràcter de masses i s'integrin en la batalla electoral.

El PSUC ha de passar a l'ofensiva, amb urgència, pel que fa a promoure el manifest electoral del partit i els candidats, a preparar interventors per a les meses electorals i tot allò que es relaciona amb les eleccions. El retard en la legalització del PSUC ha estat un seriós desavantatge, sobretot perquè la "tolerància" governamental s'ha aplicat de manera perjudicial per a nosaltres. Ens ho prohibeixen tot o gairebé tot. Per això, l'autorització de facto que ens han donat per al míting de dimecres s'ha d'entendre com un canvi d'actitud basat segurament en una decisió favorable a legalitzar el PSUC. López Raimundo digué que aquest míting pot servir alhora per celebrar la nostra legalització i per engegar, a escala nacional, la campanya d'actes públics preparatoris de les eleccions, que hauria d'abraçar tot Catalunya, si més no els pobles, ciutats i barris de més de deu mil habitants. Aquesta és una tasca preferent dels comitès locals i de les comissions electorals.

Encara més urgent és empènyer el sistema de propaganda "porta per porta". Sobre això assenyalà López Raimundo: **"La majoria dels partits publiquen als diaris planes senceres de propaganda electoral pagada i han llogat plafons publicitaris immensos, que costen desenes de milions de pessetes. El PSUC no té diners per competir en aquest terreny amb altres partits i haurà de compensar aquest déficit amb el 'porta per porta' i altres formes de mobilització dels seus militants i simpatitzants, formes aparentment menys vistents però més eficaces si es fan en proporcions massives."** El "porta per porta" ens permetrà també vendre bons d'ajut econòmic a la campanya electoral del PSUC i recollir els quinze milions de pessetes, que és el nostre pressupost de despeses electorals. La legalització del PSUC facilitarà aquesta activitat, però l'èxit de la nostra campanya electoral dependrà fonamentalment de la iniciativa de cada organització del PSUC, de cada comunista, **"per fer campanya pel seu compte, sense esperar instruccions ni ajut de dalt."** A part dels bons i de pòsters o tríptics generals, **"cada organització ha d'editar propaganda d'abast local o sectorial i, sobretot, promoure formes de diàleg directe amb els electors que els moguin a votar pel PSUC".**

López Raimundo digué que la inferioritat del PSUC en mitjans materials es compensa amb escreix amb l'avantatge de ser el partit que més sacrificis va esmerçar durant la guerra civil, que, tot just acabada, va encapçalar la lluita clandestina; que va alçar la bandera de la reconciliació nacional; que ha estat el promotor, més decidit de Comissions Obreres, dels moviments camperols, ciutadans i de les forces de la cultura, de la unitat del poble; el lluitador més conseqüent pel recobrament de l'Estatut, de les llibertats nacionals i democràtiques; el defensor dels drets dels joves, de les dones, dels immigrants, **"el partit germà del PCE que ensems amb aquest, ofereix al conjunt dels pobles d'Espanya un camí propi, pluralista, de marxa cap al socialisme en la llibertat. Això no ens allibera, tanmateix, de l'obligació de ser també els qui oferim les solucions més justes i realistes als problemes de les masses a cada lloc i els qui diguem als electors que cap solució no arribarà de dalt si no s'estén l'acció per baix, al lloc de treball, al barri, a les associacions i moviments de masses".**

Tot seguit, López Raimundo afirmà que cal continuar l'esforç de reclutament i aconseguir que cada nou militant participi a la lluita de masses, que cada militant sigui, en una mesura o altra, un activista sindical, o al barri, o a qualsevol mena d'organització de masses, cultural, esportiva o d'esbarjo.

López Raimundo es referí, després, a la necessitat inajornable d'obrir locals del PSUC on no n'hi hagi. Però no pas per tancar-s'hi els comunistes. **"El local ha de ser, abans que res, un centre impulsor d'activitats i lluites de masses, un alçaprem del partit per mobilitzar la població."**

L'informe del secretari general acabà referint-se a dos actes que prepara el PSUC i que han d'aconseguir aplegar molts milers de persones. Un és el míting del dia 27 al Palau d'Esports de Barcelona; l'altre, una gran festa del partit per al dia 8 de maig. L'organitza el Comitè Comarcal del Baix Llobregat al càmping "La Tortuga Ligera", a Sitges, i hi ha promès assistir Santiago Carrillo. Les darreres paraules de López Raimundo van ser:

"Aquesta perspectiva dóna una prioritat absoluta a l'esforç per fer dels actes del 27 d'abril i del 8 de maig jalons de la nostra campanya electoral i de la batalla per aconseguir, en les eleccions, un triomf clar de les forces democràtiques."

Els treballadors de premsa, en vaga

En el moment de tancar aquest número de "Treball", els treballadors de premsa de Barcelona entren en el quart dia de vaga. Tots els treballadors, de tallers, redacció i administració de tots els diaris —excepte "La Vanguardia", "Dicen" i "Mundo Deportivo", periòdics que pertanyen al monopoli del Conde de Godó— han dut a terme aquesta acció per aconseguir que la patronal accepti negociar una paga extraordinària amb motiu de l'últim augment del preu dels diaris. I ho han fet amb una unitat i un esperit de lluita extraordinaris.

L'acció dels treballadors de premsa, que ha combinat fins ara la màxima unitat i combativitat amb la imaginació i el realisme, és en un moment clau mentre escrivim aquestes ratlles. Tots els qui fem "Treball" ens sentim solidaris de les seves reivindicacions i desitgem que el desenllaç estigui a l'alçada de la lluita, amb una victòria que faci encara més forts aquest esperit d'unitat i aquesta capacitat de negociació que han demostrat els treballadors de premsa. Des de "Treball" saludem també l'aparició de "Premsa en lluita", diari dels treballadors de premsa de Barcelona en vaga, que el poble barceloní ha acollit amb tota la seva simpatia i solidaritat.

(Foto J.S.—Treball)

Reflexions sobre la vaga de la construcció

Des de "Treball", durant el transcurs de la vaga de la construcció, hem intentat reflexionar-hi, però la mateixa dinàmica de la lluita era encara massa pròxima com per permetre'ns una anàlisi que pogués anar més lluny d'un suport sense condicions. Avui, ja acabada, podem entrar en reflexions que ens poden ajudar a comprendre les insuficiències i dificultats de lluites com aquesta i plantejar-nos, per tant, un millor enfocament de futures lluites.

En primer lloc, hem de destacar l'extraordinària combativitat, ja característica, dels treballadors d'aquest sector, que han sabut mantenir una vaga difícil i llarga, amb una patronal al davant completament tancada a la negociació. Aquesta combativitat obrera, i alhora aquesta intransigència patronal, han estat els trets que, per sobre de les lamentables baralles entre les diferents tendències de l'avantguarda del moviment sindical, han destacat al llarg dels dies que ha durat la vaga.

L'any passat, al voltant de la negociació del conveni de la construcció, es va desenvolupar una lluita que, malgrat certes dificultats similars a les que ara han tornat a aparèixer, va acabar amb un avanç considerable en la consecució de les reivindicacions dels treballadors. El govern va haver d'homologar un conveni que trencava els límits salarials que ell mateix havia imposat.

Però al llarg de 1976 i 1977, la crisi econòmica ha creat una situació sensiblement diferent. La política del govern davant d'una inflació d'un 20 per cent, segons xifres oficials, ha estat restringir els crèdits, creant dificultats a les petites empreses, mentre les grans, lligades als bancs i a l'ajut estatal, se'n sortien amb més facilitat. Moltes petites empreses del sector han hagut de tancar per manca de feina —independentment que els empresaris, és clar, no han quedat en la misèria—, perquè no s'inverteix en nous edificis industrials, les vivendes es venen molt lentament i les obres públiques van a parar a les grans empreses de sempre.

A la greu crisi econòmica —que feia difícil d'assolir totes les reivindicacions pendents—, s'ajuntava una complexa situació política, de canvis amb comptagotes, de resistències i amenaces, en un camí contradictori i ple de dificultats cap a la democràcia. Tot plegat afavoría que els empresaris es col.loquessin en una situació de força, amb el suport de l'autoritat i la policia. aprofitant que, segons ells, es tractava només de la revisió del conveni, el qual, de forma automàtica, havia d'augmentar els salaris segons l'índex del cost de la vida, i es neguessin a tot diàleg, oblidant les condicions de nul.la representativitat dels verticalistes que l'any passat van seure a la taula de negociacions.

Lògicament, la situació econòmica, per als treballadors, ha arribat a un nivell molt més greu. La revisió del conveni, per tant, apareix com una ocasió per plantejar de nou la negociació d'un augment salarial que compensés l'augment real dels preus. Però es va creure que la situació permetia anar més lluny i, en lloc de centrar-se en discutir prioritàriament una revisió més justa dels salaris, no lligada a un índex del cost de la vida que no reflecteix la realitat, es va elaborar una nova plataforma amb totes les reivindicacions insatisfetes del sector.

A aquesta suma de factors —crisi econòmica, situació política i que es tractava d'una revisió— s'ha sumat un planteig de la vaga, per part dels dirigents obrers del sector, que s'ha revelat erroni. Pot semblar oportunisme dir això ara, però el deure de reflexionar, encara que sigui breument, sobre el curs i les conseqüències d'aquesta vaga, ens obliga a manifestar la nostra opinió.

En aquestes difícils condicions que hem descrit, creiem que potser hagués estat millor intentar primer una demostració efectiva de força —dos dies d'atur, amb tornada ordenada al treball, per demostrar als empresaris la disciplina dels treballadors del sector, sense "cremar-se", per "convèncer" els empresaris a discutir la revisió del conveni, amb l'amenaça d'una nova vaga si s'hi negaven. En lloc d'això, es va començar una vaga indefinida, sense fixar com i quan es tornava al treball, amb els resultats que tots coneixem: tornada al treball desordenada, amb despatxats i sense haver guanyat res, amb la unitat trencada i amb la majoria dels treballadors cansats i decebuts.

Creiem que a la vaga de la construcció hi ha hagut deficiències de direcció. És necessari comprendre que fer sindicalisme, avui, és molt diferent que fa uns anys, i cada vegada ho serà més. Dirigir una vaga vol dir saber situar-la en el context polític i econòmic del moment, copsar la real correlació de forces existent, saber organitzar-la amb eficàcia, i també saber quan s'ha de proposar la seva fi. Saber proposar-ho als companys —perquè és l'assemblea, evidentment, que ha de decidir— amb claredat, decisió i valentia, argumentant-ho políticament i sindicalment, i fugir d'actituds defensives davant de les incomprensions de sectors minoritaris que, més o menys conscientment, entren en la dinàmica de "la vaga per la vaga", sense tenir en compte els interessos dels treballadors.

Per fi, una reflexió sobre un tema que ja ha estat polèmic en altres ocasions: els delegats. Creiem que, d'una banda, s'han de perfeccionar els mecanismes d'elecció i funcionament dels delegats. Però, d'una altra, hem de ser conscients de les limitacions que avui existeixen encara, sense les plenes llibertats democràtiques, sense la legalització de tots els partits i les organitzacions sindicals, per aconseguir una representativitat suficient dels delegats. Els mecanismes d'elecció, forçosament, no poden ser encara, per raons tan objectives com subjectives, prou clars i transparents, prou democràtics. I les assemblees de delegats, en conseqüència, difícilment poden tenir la validesa decisòria que en unes altres condicions els correspondria.

No volem amb això negar la importància dels delegats. Creiem que ha de ser el camí a seguir. Però allò que a nivell d'empresa sembla possible i positiu avui, perquè els mecanismes democràtics d'elecció poden ser més controlats per tots els treballadors, a nivell de ram, en canvi, no aconsegueix el grau necessari de representativitat —que va molt més enllà de la representativitat formal—, i es creen distorsions que dificulten el procés de negociació i de lluita.

La solució a aquest difícil problema, al nostre entendre, està en l'enfortiment de les centrals sindicals, especialment de la Confederació Sindical de la CONC. Amb unes centrals fortes, representatives de centenars de milers, de milions de treballadors, les negociacions, fins i tot a través dels delegats, tindran el caràcter responsable i positiu que necessiten avui, i cada dia necessitaran més, els treballadors de Catalunya i de tot l'Estat.

ANTONI LUCCHETTI

Primer de Maig

La Confederació Sindical de les Comissions Obreres ha convocat una jornada de lluita per al proper dia 29, lligant l'objectiu prioritari de la consecució de les llibertats sindicals amb la lluita contra l'atur, l'encariment dels preus i les recents lleis laborals. "Aturs, vagues, assemblees, han de manifestar la postura clara dels treballadors, de tots els treballadors, d'aconseguir la llibertat", afirma una de les crides de CCOO.

Per al dia Primer de Maig, CCOO convoca a una jornada de festa popular, amb un acte que tindrà lloc al càmping "La tortuga ligera" de Castelldefells, amb tot un dia de confraternització obrera. Tothom hi està convidat. Hi actuaran cantants, grups de teatre, es projectaran pel.lícules, etc., sempre dins el marc de festa reivindicativa dels treballadors. A les diverses comarques catalanes s'han convocat també actes per celebrar la Festa Internacional del Treball, en alguns casos, com és ara a Terrassa, unitàriament.

"Comissions", el portaveu de CCOO de Barcelona diu que: "Aquest Primer de Maig és decisiu per a la conquesta de la plena llibertat sindical i per a avançar en el procés de la unitat a la qual aspirem tots els treballadors. Comissions Obreres entén que, en la celebració de la Festa Internacional del Treball, se situa també en primer pla la lluita per la recuperació del patrimoni sindical, contra la desocupació, contra l'encariment de la vida i, en definitiva, contra les mesures que pretenen marginar els treballadors i fer recaure sobre les nostres espatlles el pes de la crisi."

MÍTING AL PALAU D'ESPORTS DE BARCELONA

Els joves també volen votar

Cinc mil joves van assistir dissabte al míting del Palau dels Esports de Barcelona convocat pel Congrés de la Joventut amb el lema "Per la majoria d'edat i el dret de vot als 18 anys". Per dificultats tècniques d'última hora, els oradors es van haver de dirigir als presents a través dels altaveus generals del local; això no obstant, els joves no van deixar de cridar unànimes les consignes: "Volem el vot als 18 anys" i "Visca el Congrés de la Joventut", i tampoc d'escoltar els parlaments dels oradors sobre totes les qüestions que fan referència a la seva problemàtica en el si de la societat: família, ensenyament, treball, la joventut i l'Estatut, etc. Els membres de la Joventut Comunista Josep Palou i Joaquim Fradera, coordinador general del Congrés, van tractar, respectivament del dret de vot als 18 anys com una reivindicació democràtica i de la crida a la participació dels joves en el Congrés.

Entre els assistents hi havia tres joves de la Federació Juvenil del Partit Comunista Italià del Piemont. També vàrem veure Miquel Núñez. Les adhesions a l'acte van ser moltes; fins i tot hi havia una pancarta de la Falange Autèntica reclamant també el vot juvenil, a més a més de les innombrables banderes vermelles de la Joventut Comunista. Algú va indicar que no eren presents representants d'altres forces polítiques que també inclouen en el seu programa el dret de vot als 18 anys.

Continua la lluita dels professors de català. El Dia del Llibre es van manifestar a la plaça de Sant Jaume, a Barcelona, i van explicar directament als ciutadans el motiu de la seva protesta. (Foto Treball).

Un llibre, una rosa i l'Estatut

Sí, i com que era dissabte, la Rambla baixava atapeïda de gent, assetjada per les més diverses propostes a favor de la democràcia. Els llibres, que sempre recorden les lliçons antigues, la vella saviesa o la justificació dels nous atemptats contra la llibertat, eren una mica el reflex dels nous aromes. Les aspiracions generals, com ara la llibertat de tots, l'Estatut, la senyera, sovint explicades encara tímidament als llibres, feien carrer, amunt i avall. Fins i tot la premsa havia trobat una nova forma de comentar el dia del llibre: els periodistes en vaga feien també el seu cercavila, recordant els jocs de mans de tot un "Conde". De tanta gent com hi havia, se'ns feien foneduïssos els grups d'escolars que altres anys aprofitaven la tranquil·litat relativa del matí de Sant Jordi per visitar paradetes de llibres.

(Llàstima que els llibres siguin tan cars!, em deia una dona que acabava de comprar contes feministes, editats per Lumen. Sí, era un dels clams del 23: si hi hagués biblioteques populars, amb subvencions oficials...)

Les Comissions Obreres tenen bona premsa: Avance, Laia i La Gaya Ciencia n'han publicat textos importants. Hi ha casos, a més, d'històries monogràfiques, per on és fàcil recuperar una part de la història de les CCOO: el llibre de Jesús Sanz sobre el moviment obrer al País Valencià, la monografia d'Editorial Blume sobre les lluites obreres al Baix Llobregat, per exemple, parlen també de les CCOO.

(La normalització del català, tasca difícil. Molts llibres en català, mentre els professors de català de la D.E.C. segueixen en vaga, perquè no volen sentir-se treballadors de *segona*. L'exposició organitzada pel sub-àmbit de literatura infantil del Congrés de Cultura Catalana ens havia ofert noves dades per copsar els dèficits reals dels llibres en català per a una cultura encara no normalitzada.)

Que s'ha fet comunista Sant Jordi?, ens preguntava enfadada una senyora que patia d'artrosi i que es queixava pel fet que hi havia poques senyeres i pocs domassos als balcons. La queixa venia per culpa, deia, dels llibres sobre el comunisme. I és ben cert que n'hi havia: editats per Crítica, Fontamara, Curial, Laia, entre d'altres. L'eurocomunisme acaparava l'atenció, ja que no en va el llibre de Santiago Carrillo, editat per Crítica: *"Eurocomunismo" y Estado*, havia vençut abans d'aparèixer. I fent-li costat: *Què es la ruptura?, Mañana, España*, i els llibres prologats per Solé-Tura i Gutiérrez Díaz, dirigents i candidats del PSUC, sobre les propostes del comunisme actual europeu.

(Cada cop, els llibres ensenyen més a llegir la realitat. Els noms de Josep M. Huertas Clavería, Jaume Fabre, Teresa Pàmies, Vàzquez Montalban, Oscar Caballero van lligats a una veritable recerca dels nostres signes d'identitat... i dels nostres dèficits urbanístics o socials.)

La recuperació de la nostra història col.lectiva ha estat un altre eix de la festa: "L'Avenç", l'Enric Jardí, el Josep M. Poblet, en Josep M. Colomer —ja no està segrestat el llibre sobre l'Assemblea de Catalunya!—, l'Agustí Pons, en Josep Benet, en Cassimir Martí, l'Hilari Raguer, en Ramon Comas, la Montserrat Roig, en Francesc Bonamussa, per dir-ne uns quants, són noms d'autors que ens han aportat llibres importants.

(Fins i tot la meteorologia va celebrar el Sant Jordi: per una vegada, i sense que sigui un precedent, no va ploure en tot el dia. Tot i que els comentaris d'un dels autors de la Festa, el pare Díez Alegría, sobre la declaració preelectoral dels bisbes, no cridés al bon temps.)

I. RIERA

Estil "Fuerza Nueva"!

Estil "Fuerza Nueva"! Aquesta organització acabava de celebrar un acte a nivell comarcal, a la Casa de Cultura de l'Ajuntament de Cornellà, amb l'assistència d'uns cent vint militants, presidits i arengats pel responsable "regional", camarada Ruiz, quan alguns d'ells, uniformats, han agredit, primer de paraula i després d'obra, una parada de llibres al bell mig del barri de Sant Ildefons, de Cornellà. Els valents de "Fuerza Nueva" portaven navalles i altres armes blanques. La resposta de la multitud, concentrada a prop, en el marc d'un acte del Congrés de Cultura Catalana, els ha fet fugir, carrer avall, fins que s'han refugiat en el bar Sevilla, del qual han sortit per la porta del darrere.

Ha intervingut posteriorment la Policia Armada que, junt amb els de "Fuerza Nueva", s'han endut responsables polítics del PSUC, pacífics i reconeguts ciutadans de Cornellà. A l'interrogatori, semblava com si la intenció de la pública fos la de voler convertir l'atemptat salvatge de l'escamot de "Fuerza Nueva" en un encontre entre "bandas rivales". El fet ha tingut lloc diumenge, 24 d'abril, a les 13 hores.

Per què gaudeix "Fuerza Nueva" de tan generosa impunitat?

Sant Jordi: el llibre també vota

El camí del nostre redreçament col.lectiu és llarg, ple de paranys, però irreversible. Dues passes endavant, i una cap enrere. No dues, ni tres. I una de les mostres més grans del coratge demostrat pels demòcrates, pels patriotes catalans al llarg d'aquests anys tan durs són els llibres en català que estrenen "dia del llibre". Una cultura prohibida, una llengua maltractada obren, tanmateix, camins veritablement esperançadors.

L'exemple dels nostres historiadors, per posar-ne un, és alliçonador: els Pep Termes, Josep Fontana, Francesc Bonamussa, Hilari Raguer, Josep Benet, Albert Balcells, Casimir Martí, Isidre Molas, Josep Massot, Miquel Isard, Xavier Cuadrat, per citar-ne només uns quants, han fet una tasca insubstituïble a l'hora de fornir-nos els elements que ens permetin recuperar la consciència col.lectiva.

Tòpics sempiterns cauen esmicolats; i el rigor a l'hora de sospesar quin ha estat el protagonisme dels treballadors, per exemple, ens esperona i ens marca la pauta.

Tampoc no podem oblidar les obres de caràcter més col.lectiu, tot i que les crisis les hagin travessat de forma gairebé periòdica: ens referim a la Gran Enciclopèdia Catalana, tasca ingent, que hauria d'ajudar-nos a recuperar, entre altres coses, les terminologies científiques que fan del català una llengua apta per a qualsevol ús. Esperem que l'Enciclopèdia Catalana sigui aviat l'obra enllestida, perfectible, ben cert, però enormement útil per a tots els ciutadans dels Països Catalans.

També hem de saludar els intents, tan tímids encara, d'aconseguir una normalització del català en els mitjans de comunicació: el fet, per exemple, que molts minuts de programes televisius com "Giravolt", condemnats a horaris estranys, allunyats de les possibilitats de la majoria, trametin informacions objectives i comentaris que procedeixen de conviccions democràtiques fargades al llarg de molts anys, és tot un símptoma, que ens permet insistir en el prec de neutralitat televisiva per a un futur democràtic.

Volem, finalment, subratllar la importància que per a nosaltres té que hagin aparegut en català biografies de personatges significatius per a la història del moviment obrer i revolucionari dels darrers anys: els llibres sobre Andreu Nin, Rafael Vidiella, Salvador Seguí, Gregori López Raimundo, Frederica Montseny, Francesc Layret, fets des d'òptiques polítiques diferents, convergeixen tanmateix en l'obsessió per redescobrir les línies de força de la nostra història col.lectiva. La mateixa publicació de la col.lecció de "Documents", tasca conjunta d'Edicions 62 i de Gaia Ciència, va carregada de lliçons que no hauríem d'oblidar.

Els llibres sorgeixen d'un ambient que els era contrari: són llibres contracorrent, fins i tot en l'element més fonamental de la llengua. Molts d'ells revelen hores extres, treball obscur, amb una compensació econòmica miserable. Resseguint les parades del Dia del Llibre hem de dir que sí, que el llibre també vota per Catalunya, per la democràcia, per l'Estatut i pel protagonisme de les classes populars catalanes.

IGNASI RIERA

Catalans contra el feixisme

L'interès pels llibres polítics i històrics ha estat ben palès durant els anys del franquisme. El que passava era que calia trobar aquests llibres a les fosques. Darrerament els hem pogut veure ja als aparadors de les llibreries i, és clar, a les parades del Dia del Llibre, data en la qual apareixen les novetats.

Entre les d'enguany hi ha "Els catalans als camps nazis", de Montserrat Roig , candidata pel PSUC a les eleccions de diputats, que també presenta un altre llibre nou, "El temps de les cireres", premi Sant Jordi de novel.la. Dimecres passat, dia 20, es va fer, a l'Ateneu Barcelonès, l'acte de presentació del llibre "Els catalans als camps nazis". Amb la sala ben plena, Josep Maria Castellet va obrir l'acte en nom de la casa editora, Edicions 62. Després parlaren l'historiador Josep Benet, els ex-deportats a camps d'extermini nazis Casimir Climent, Neus Català, Miquel Serra, Joan Pagès, Artur London i la seva muller, Lise Ricol, i, finalment, l'autora del llibre, Monserrat Roig. Aquesta, molt emocionada pels justos elogis que del seu treball havien fet tots, va arrencar forts aplaudiments quan va dir coses com ara que els nazis "el que volien era matar-nos a tots, també a nosaltres", "volien treure'ns el nostre passat, la nostra memòria, la nostra història" i quan, en referir-se als qui varen deixar la pell als camps d'extermini, va dir, amb contundència, que "els van assassinar per culpa de la sublevació del 18 de juliol de 1036".

Les paraules dels qui havien patit les terribles experiències de què parla el llibre no varen ser paraules de plany pels sofriments, sinó paraules de lluita, d'estímul, de combat per la llibertat a tot arreu, perquè allò "no es repeteixi". El polític i escriptor txecoslovac Artur London, ex-voluntari de les Brigades Internacionals, va commoure l'auditori dels del començament: "Vaig tenir la sort de lluitar al costat vostre per la llibertat".

La intervenció de Josep Benet va ser excel.lent. Explicà la gènesi del llibre, del qual va dir que no era un llibre superficial, "d'aquests que s'escriuen ara, després de la mort de Franco", sinó un treball intens, difícil i fet a consciència. Va acusar en Franco de no haver fet res, prop del "seu aliat Hitler", per salvar les vides de tants espanyols que moriren als camps. Va perfilar la personalitat de l'autora, Montserrat Roig, com la d'una intel.lectual militant en la lluita per la llibertat. I va concloure dient que el llibre és una arma de combat contra el nazi-feixisme i contra les seves revifalles d'avui.

L'escriptora Montserrat Roig, candidata del PSUC.

(Foto Treball)

MÍTING PRE-ELECTORAL A CORNELLÀ

"Votar comunista és votar democràcia"

CORNELLÀ (per Carles Teixidó).- Amb una enorme pancarta que deia "VOTAR COMUNISTA ÉS VOTAR DEMOCRÀCIA" presidint-lo , va tenir lloc a Cornellà el primer acte de la campanya electoral del PSUC al Baix Llobregat, amb motiu de la presentació de l'alternativa municipal del partit per "Salvar Cornellà per a la democràcia".

A més a més de Manuel Campo Vidal, Ramon Rull i Frederic Prieto, que foren els encarregats d'exposar els punts bàsics de la proposta, presidien l'acte el Comitè Local del PSUC i els membres del Comitè Central i candidats al Congrés de Diputats per Barcelona, Jordi Borja i Joan Ramos.

Va dir les primeres paraules el secretari polític del PSUC a Cornellà, Ignasi Subirats, que va expressar la voluntat d'aconseguir la legalització de tots els partits, així com l'amnistia total i l'autonomia de Catalunya. Tanmateix va dir que allò **"no havia d'ésser un míting d'adhesió, ans l'inici d'un debat en el qual tothom ha de participar".**

LA PITJOR HERÈNCIA DEL FRANQUISME

Manuel Campo Vidal remarcà, a la seva intervenció, que **"Cornellà, tal com està actualment, és la pitjor herència que ens ha deixat el franquisme i els seus ajuntaments antidemocràtics",** *i va advertir que ens costarà molts esforços, a tots, adreçar allò que ha torcat l'especulació i la manca de planificació, que han permès per complicitat els successius ajuntaments.*

Després de proposar l'aplicació d'un Pla d'Urgència per salvar Cornellà, remarcà el caràcter antidemocràtic de tots els ajuntaments que ens ha tocat patir, posant com a exemple que, d'ençà del 1939 no hi ha hagut ni tan sols eleccions franquistes dels regidors municipals. Un dels aspectes més importants, que justifica plenament la proposta de PLA D'URGÈNCIA llençada pel PSUC , el trobem quan Campo Vidal diu: **"Hem d'aturar el creixement desorganitzat de la nostra ciutat, perquè ens estem quedant sense llocs per construir els equipaments que tanta falta fan i que ningú ha construït".**

Ramon Rull, a la seva intervenció, va exposar la necessitat d'aplicar aquest pla d'urgència sense esperar a les eleccions, ja que els problemes de Cornellà són inajornables. Tot seguit va exposar els nou punts que el PSUC ha elaborat per a aquest pla.

Frederic Prieto, actual president de l'Associació de Veïns de Sant Ildefons, va explicar que la proposta de PLA D'URGÈNCIA no és quelcom acabat i que es tracta d'una primera proposta oberta que llença el PSUC a totes les organitzacions polítiques, sindicals i de masses de la població, ja que **"la tasca de salvar Cornellà correspon a tothom, i és necessària la participació de tots els veïns i treballadors de la ciutat per dur-la a terme".**

ESTATUT D'AUTONOMIA

La intervenció del candidat per Barcelona al Congrés de Diputats, Jordi Borja, va fer aixecar la gent de les cadires en dir **"hem d'anar amb molt compte amb la gent que durant quaranta anys ha estat responsable del desastre en què es troben molts pobles actualment, i que ara se'ns presenten com a homes de pau i de concòrdia, en nom d'Aliança Popular o Concòrdia Catalana".**

Per la seva banda, Joan Ramos, el candidat de la comarca del Baix Llobregat, fou rebut amb llargs aplaudiments, que van esdevenir més forts encara en remarcar la necessitat que les forces democràtiques guanyin les properes eleccions i elaborin una constitució que reconegui plenament els drets del poble. Més endavant, el miler llarg de persones que omplien el cinema s'aixecaren de les cadires quan denuncià les maniobres lerrouxistes que intenten dividir el poble per qüestions d'origen i cultura. **"La lluita dels treballadors** *—va dir més endavant—* **farà que aquestes maniobres fracassin, si bé la gent conscient ha de fer molts esforços per explicar tota aquesta problemàtica en profunditat."** *Acabà la seva intervenció, que fou la més aplaudida de totes, donant especial importància a la lluita per aconseguir l'autonomia de Catalunya* **"que serà la millor manera de lluitar pel desenvolupament d'Andalusia, i de tots els pobles de l'estat espanyol".**

Joan Ramos, dirigent obrer, candidat del PSUC

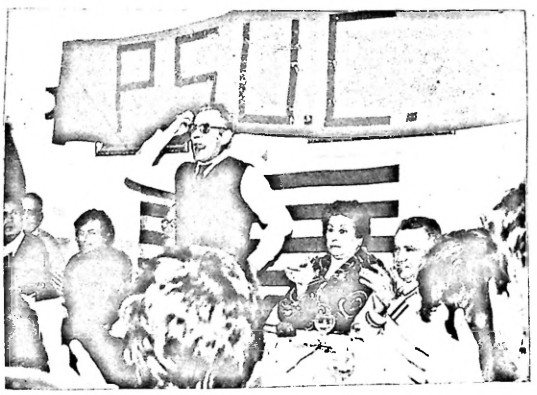

Pere Ardiaca, candidat del PSUC per Lleida, en un sopar organitzat durant la setmana del Partit. A l'acte van assistir més de doscents militants i simpatitzants (Fotos corresponsals)

PERE SANJOAN, COORDINADOR DE LA CAMPANYA ELECTORAL

Vallès Oriental: Reclamar el vot dels treballadors

Pere Sanjuan és el coordinador de la campanya electoral del PSUC al Vallès Oriental, una comarca de tipus mitjà que coneix un desenvolupament progressiu i mesurat pel que fa al nombre d'habitants i a la industrialització; una comarca extensa, amb un total de 160.000 habitants repartits entre quaranta-dos municipis i amb dues localitats —Mollet i Granollers—, de proporcions semblants, que sumen setanta-cinc mil persones.

Pere Sanjuan ens explica que el PSUC a la comarca, està implantat de forma irregular, té més força a la zona de Mollet i està present a una vintena de localitats. **"Com que ens hem imposat d'arribar durant la campanya a tots els pobles de la comarca, això ens obliga a un treball 'solidari' i, per tant, a una planificació a nivell comarcal." "Tenim formada una comissió electoral comarcal, tenim també comissió electoral a Mollet i Granollers, mentre que a les altres poblacions on tenim partit ens hem orientat que els mateixos comitès i agrupacions actuïn com a comissió electoral."**

Li preguntem pel cost de la campanya: **"El nostre pressupost és de 212 mil pessetes, sense comptar els materials que ens arriben de la comissió central."** I d'on treuen els diners: **"Dels nostres militants, simpatitzants i d'aquells que creuen que cal donar suport a la candidatura comunista, fonamentalment amb la venda de bons d'ajut. Pensem vendre bons per valor de 300 mil pessetes. La despesa més forta és la propaganda impresa: ens hem orientat a fer una crida als treballadors signada pels dirigents sindicals del partit, una crida on fem conèixer els locals del partit i les adreces de militants als diferents pobles de la comarca, i també una carta del candidat comarcal Anna Bosch demanant al poble del Vallès Oriental que voti PSUC. Altres despeses són la compra d'un segon equip de so, lloguers de locals per als mítings, desplaçaments als pobles..."**

El PSUC té a la comarca uns cinccents militants, als quals han passat una enquesta individual per conèixer la seva disponibilitat de cara a la campanya. També em parla d'una altra enquesta per localitats. Sembla que la Joventut Comunista també ajudarà. **"A les comissions electorals hi ha un membre de la Joventut Comunista. La Joventut estarà present a totes les accions de la campanya, als porta per porta, a les taules, a les enganxades de cartells. Però, sobretot, pensem que ha de ser present als mítings electorals, per dirigir-se als joves i demanar el vot per al PSUC."**

Les dones no semblen el punt flac del PSUC al Vallès Oriental, no solament perquè el candidat comarcal és una dona sinó, endemés, perquè les dones formen part dels diferents òrgans de direcció locals i del comarcal. De si les dones votaran PSUC o no ja en parlarem després del 15 de juny. **"Aquest dissabte, dia 23, tenim un míting de les dones del PSUC a Granollers en el qual participen companyes de diferents localitats. Hem començat a repartir propaganda als mercats i a vendre-hi 'Mundo Obrero' i 'Treball'."**

Quan li preguntem quants vots treurà el PSUC a la comarca ens respon que segurs, segurs, cinccents, els dels militants. De debò, pensa que a llocs com Mollet, Montornès i Montmeló poden aspirar a un 20 per cent. A nivell comarcal, signaria amb un 10 per cent. **"No hem fet cap enquesta ni creiem que la població s'hagi definit encara. Ens queda tot un camí per recórrer. No crec que ningú pugui fer, en aquests moments, un pronòstic dels vots que treurà".**

Tenen tota una llista de mítings a realitzar durant el període de precampanya, fins el dia 25 de maig: el dia 30 a Mollet, el 6 a La Garriga, el 7 a Sant Feliu de Codines, el 8 a Martorelles, el 14 a Montornès, el 15 a Montmeló... i durant la campanya tenen previst fer mítings a tots els pobles. Potser se'n deixaran algun amb menys de tres-cents habitants.

En Pere Sanjuan ens diu que sí que es troben amb pegues. **"Alguns ajuntaments no tenen previstos locals ni espais publicitaris. Cal demanar-los als ajuntaments i al jutge. L'ajuntament de Martorelles no vol deixar el pavelló d'esports, que és municipal, amb l' excusa que no hi ha els permisos d'habitatge, quan s'hi han fet tot un seguit d'actes i quan hi ha temps suficient per treure aquest permís. Molts ajuntaments no tenen locals propis i ens ofereixen el camp de futbol o les escoles."**

Sortir de la clandestinitat i anar a unes eleccions. Com s'assimila tot això? En Pere Sanjuan ens diu que bé. **"Hem obert quatre locals del partit a la comarca i hem fet ja un seguit de presentacions públiques. Hi ha problemes, és clar, però fonamentalment són els derivats del creixement i de la manca de recursos econòmics. Cal dir que la campanya ens agafa en uns moments en què hem tingut moltes despeses en l'adquisició i condicionament dels locals. Quant a la mobilització del partit, l'opinió que tinc és que els companys s'ho han pres amb moltes ganes."**

Quan li preguntem per l'home del sac —llegiu Fraga— ens recorda un míting de trenta persones que va organitzar Alianza Popular a Sant Feliu de Codines i un altre de cent cinquanta a Granollers, aquest amb la presència d'en López Rodó i gran desplegament propagandístic. Pel que fa a si aquesta gent guanyarà vots, això depèn molt de la iniciativa dels sectors democràtics per donar confiança als sectors més endarrerits, més "apolítics", que és d'on Alianza Popular podria arrencar vots gràcies als seus mitjans propagandístics potents.

I la gent de Concòrdia Catalana? L'alcalde de Granollers, Llobet, sembla un dels homes de confiança d'en Samaranch. La veritat és que Concòrdia encara no ha donat senyals de vida al Vallès Oriental.

"La campanya entre la classe obrera la comencem amb un manifest, dirigit a tots els treballadors i signat per dirigents obrers del partit a la comarca, que introduirem a les fàbriques. També pensem fer actes públics per als treballadors de les empreses més importants i mítings a les sortides de la feina. El nostre partit treu la majoria dels seus efectius de la classe obrera; és lògic que sigui la classe obrera que ens doni el major nombre de vots".

J.S.E.

EDITA: JOAN BUSQUET I DURAN Fin. Graficas Dep. Leg. B 16948-77

"Volem l'Estatut"

Una veu que cal escoltar

Mitja hora abans que la comissió de l'assemblea de Catalunya visités el batlle Socias, la plaça ja era plena. Els crits de VOLEM L'ESTATUT!, de LLIBERTAT! i AMNISTIA! i el cant continuat d'*Els Segadors* marcaren el to responsable i alegre, d'explosió democràtica dels barcelonins.

Gran nombre de senyeres catalanes, gallegues, andaluses i basques, constantment aplaudides, emmarcaven la manifestació.

TRES LLIÇONS DE L'ACTE

La unitat, que demostra que els desitjos i aspiracions del poble són iguals per a tothom, per damunt de capelletes i protagonismes inútils. *El comportament* en tot moment responsable i serè, que palesa que el poble català "està madur" des de fa molts anys. L'ordre democràtic funciona millor que l'*altre ordre*. I, finalment, la solidaritat amb tots els pobles oprimits de l'Estat, especialment amb l'andalús. Per Sant Jordi va quedar clar: l'intent de dividir el poble per qüestions d'origen i de llengua té poc futur a Catalunya, i no en tindrà cap quan ens autogovernem.

PORTABELLA I BENET AMB SOCIAS

Enmig d'un ambient enfervorit i expectant, Pere Portabella i Josep Benet, del Secretariat de l'Assemblea de Catalunya, van lliurar a l'alcalde Socias, en nom de l'Assemblea i de tot el poble que representaven, una carta en la qual es demana el restabliment de l'Estatut del 1932, els òrgans de govern corresponents i el retorn del president Tarradellas, ara a l'exili. En Socias Humbert es va comprometre a fer arribar les peticions al govern. En la breu conversa va quedar clar que al carrer no hi havia només l'Assemblea sinó tot el poble barceloní. Després, Pere Portabella es va adreçar, des de dalt d'un cotxe, a tots els presents i va llegir el contingut de la carta i explicà breument què significava aquella concentració. Tot seguit, i com ja és habitual, l'Oriol Martorell dirigí el cant d'*Els Segadors*, l'himne nacional català.

Evidentment, els principals polítics catalans eren presents a l'acte: Jordi Pujol, Joan Reventós, Joan Colominas, Josep Maria Triginer, Empar Pineda, Victòria Armendàriz, Ricard Lobo, Jacint Humet, Jordi Vallverdú, Antoni Gutiérrez Díaz, Alfons Comín.

D'anècdotes va haver-n'hi a desdir. Potser les dues més significatives van ser la petició per tal que Pere Portabella parlés des del balcó de l'Ajuntament i que es tragués la placa que hi ha al costat de la porta que ens recorda una "victòria" d'un llunyà primer d'abril. Finalment, la placa va ser tapada per la gent amb una senyera i amb adhesius de "Volem l'Estatut".

Prop de les nou del vespre, en una impressionant manifestació, la gentada se'n va anar a les fonts de Montjuïc, al "ball de l'Estatut", en el qual van actuar la Cooperativa de Músics de Zeleste, Oriol Tramvia, Rudi Ventura, Pau Riba, Crista Leem... Fou l'alegre culminació d'aquesta gran jornada democràtica i popular. Una jornada que és un gran triomf de Catalunya i de la unitat de tot el poble.

ARREU DE CATALUNYA

Els barcelonins havien acudit a la plaça de Sant Jaume, primer, i a Montjuïc després, però hi hagué concentracions i festes arreu de Catalunya. Els nostres corresponsals al Vallès, Maresme, Bages, Baix Llobregat i Barcelonès Nord ens informen d'allò que ha estat la tònica de la diada: actes massius, descentralitzats, davant dels Ajuntaments. Actes que mostren que hi ha un profund anhel unitari entre les masses per assolir l'Estatut. Un anhel que les forces democràtiques catalanes no poden defraudar.

PARLA EN PERE PORTABELLA

Pocs moments després que Pere Portabella acabés de donar la carta a Socias Humbert, va fer les següents declaracions a "Treball":

—¿Com ha anat l'entrevista amb l'alcalde?

—Molt protocolària. Li hem llegit la carta i després hem parlat una mica. Ell ens ha dit que l'Ajuntament ja havia demanat l'Estatut, però que de tota manera trametria les nostres peticions al govern espanyol. També ens ha dit que, al carrer, no hi havia només l'Assemblea de Catalunya, sinó tot el poble. Ara bé, de tot el que està passant avui el més important és la presència de la gent. Era molt emocionant que quan estàvem amb l'alcalde se sentissin els crits i "Els Segadors".

—¿Quanta gent calculeu que ha vingut? A nosaltres se'ns fa molt difícil d'avaluar-la.

—A nosaltres també. N'hi ha que parlen de cent mil, d' altres de cent cinquanta mil i fins i tot n'hi ha que diuen dues centes mil persones, ja que sembla ser que la concentració arribava fins les places de Catalunya i d'Urquinaona.

—Què ressaltaries de l'acte d'avui?

—En primer lloc, que l'Estatut no és una petició sinó una exigència. Per mi aquesta manifestació és un plebiscit que ha de marcar molt el procés electoral a Catalunya. A partir d'ara ningú no es pot escapar de reivindicar l'Estatut.

—¿Com creus que pot repercutir, en la vida política catalana, la manifestació d'avui?

—És evident que això ens portarà a un procés unitari molt més fort, sobretot a les instàncies unitàries. El poble ens ha demostrat que està per la unitat.

—I davant de les eleccions, ¿quines repercussions tindrà?

—Crec que hi haurà un rellançament dels partits catalans, i que guanyi Catalunya significa que guanyin aquests partits.

—¿Per què no heu pujat al balcó, a parlar?

—Home, és que no podia! Encara no tenim l'Ajuntament. Ja hi pujarem quan el tinguem.

ALBERT VILLA D'ODON
M. D'AMPOSTA

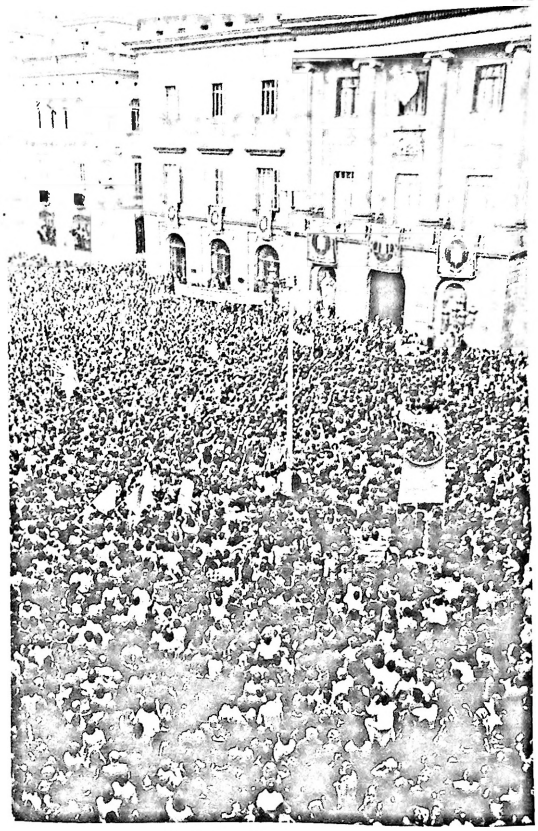

LA CARTA A SOCIAS

El text de la carta lliurada per Pere Portabella al senyor Socias diu així:

"Senyor: L'Assemblea de Catalunya i tots els qui s'han adherit a la seva crida "Volem l'Estatut" reclamem, de vostè i del Consistori del nostre Ajuntament de Barcelona, arran de la seva decisió de donar suport al clam ciutadà que demana l'Estatut, el compromís de defensar públicament davant del Govern espanyol l'immediat restabliment provisional dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932.

"Tanmateix, com a expressió de la voluntat ciutadana d'exercir plenament el dret a la normalització del nostre idioma com a signe clar de la necessària democratització de la vida municipal, en el camí vers una plena satisfacció de les exigències democràtiques i nacionals catalanes, reclamem des d'avui mateix l'ús oficial del català a l'Ajuntament."

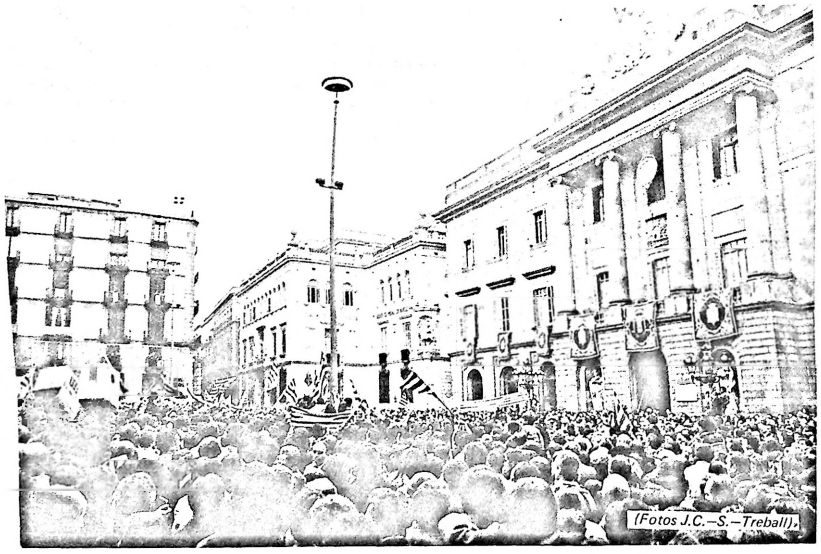

(Fotos J.C.—S.—Treball).

TARRAGONA, IGUALADA, FIGUERES...

Mítings del PSUC

La legalització del PCE ha destapat la llosa de les prohibicions a gairebé tots els actes que organitzava el PSUC. Un dels signes més evidents d' això que diem és el canvi d'actitud del governador civil de Girona, Armando Murga. Els comunistes gironins no se'n saben avenir, però el fet és que el senyor Murga, que tanta guerra ha donat (és possible que des de Madrid li hagin picat la cresta), ho està permetent tot. Ell, que havia fet detenir els candidats del PSUC feia uns dies perquè venien propaganda al carrer, la diada de Sant Jordi no solament va permetre la col.locació d'una parada sinó que va esbroncar la policia municipal, que no s'acabava de creure que allò fos legal.

Aquest canvi d'actitud va permetre a Carles Caussa parlar el dia 19 a Roses, davant de quatre-centes persones, mentre que Francesc Frutos ho feia el dia 20 a Palafrugell. Diumenge, dia 24, Solé—Tura, Carles Caussa i Francesc Parerols feien un míting a Figueres, en el qual participaren unes cinc-centes persones.

A partir d'ara els mítings seran el pa de cada dia, però és massa recent el record de les prohibicions sistemàtiques com perquè no saludem aquest primer esclat de mítings del PSUC que ha tingut lloc aquest cap de setmana. A Tarragona, més de tres mil persones s' aplegaren diumenge a l'Auditòrium per escoltar en Solé Barberà, Nadal i Arjona. Dos dies abans els comunistes d'Igualada havien celebrat el seu míting davant de tres mil persones, que emplenaren de gom a gom el pavelló d'esports.

CORRESPONSALS